

AMI FIETSWEEKEND WINTERBERG

Vrijdag 15 september

We verzamelen bij de familie Kamman. Hans, Esther, Manon, Gerben, Rob, Loes, Henk en Gerrit Jan schuiven aan voor het langverwachte fietsweekend in Winterberg. Onze reisleader Gerben heeft alles tiptop geregeld zoals we van hem gewend zijn. Om 11 uur zijn alle fietsen vastgesjord en is de bagage ingeladen. 280 kilometer, nou dat moet in 3,5 uur wel te doen zijn. Dat klopt voor 3 van de 4 auto's. Gerrit Jan en co-piloot tegen-wil-en-dank Henk presteren het om er een uur langer over te doen door zeker 4 keer de verkeerde afslag te nemen en tot slot via de toeristische route het hotel te bereiken. Tja, een update voor een 10jaar oude Tom Tom is misschien toch niet zo'n gek idee. De overige 6 zitten intussen genoeglijk op het terras van Hotel Herrloh. De uitgestelde pasta-lunch smaakt prima zoals overigens alles wat we dit weekend in dit hotel verorberen.

Om half 4 is het dan eindelijk zover. De blauwe brigade zet zich in beweging. De oorspronkelijke tocht van 67 km die op de planning staat wordt ingewisseld voor die van zondag; 50 km en een slordige 900 hoogtemeters. En Manon, hiermee worden alleen de meters geteld waarbij je **omhoog** gaat, dus geen "laagtemeters". De start is veelbelovend; binnen 3 minuten rijden we 2 keer verkeerd. Zo gaan we er nog wel even over doen. Maar als we dan eenmaal de juiste route hebben gevonden gaat het 14 km naar beneden over een prachtig vrijliggend fietspad. We verlaten daarna de grote weg en gaan omhoog. Dat is wel even wat anders dan de Posbank. Eenmaal op hoogte hebben we een prachtige smalle weg die ons via kleine dorpjes naar Medelon leidt. Van daar is het nog een klein stukje naar de stop in Medenbach. Bij het hotel/restaurant Brauhaus zit men blijkbaar niet op gasten te wachten en de bediening is dan ook navenant. En nee, ze serveren geen taart! Loes bestelt Spezi (nee, geen spatie!) een mix van Cola en Fanta wat hier wordt aangevoerd in bierpullen. Gedurende dit weekend gaan er steeds meer clubleden over op dit verfrissende drankje. En ja, dan moet het er wel van komen, de eerste lange klim van de dag terug naar Winterberg. De benen en de longen worden getest bij temperaturen van ca. 25 graden. Dat valt niet mee, of je moet Henk heten die nog zo fris als een hoentje boven komt. Dat geldt zeker niet voor de waterdragers van dit peloton. En dan te bedenken dat we morgen echt aan de bak moeten. Wanneer we even later nog een afdaling hebben van 15% gaat het nog bijna fout door een kerende auto en is een andere automobilist blijkbaar niet gesteld op ons rijgedrag. Gelukkig leidt dit allemaal niet tot ongelukken.

Terug bij het hotel worden we verenigd met der de toerclub uit Friesland. Deze club bestaat uit ondernemers en...Falko Zandstra, voormalig wereldkampioen schaatsen (Hamar 1993). Falko werd vanwege zijn dunne benen ook wel de gespierde spijker werd genoemd. Het goede leven heeft blijkbaar vat gehad op deze atleet want deze spijker lijkt inmiddels meer op een keilbout. Na wat drinken op het terras en een verfrissende douche schuiven we aan voor de avondmaaltijd. Geen standaard menu maar a la carte. Niet voor het eerst en zeker niet voor het laatst dit weekend staan we versteld van het geboden. Ondertussen komen de verhalen los waaronder die van Ollie, de poedel van Henk. Dit beest blijkt alleen te kunnen worden geknipt als ie onder volledige narcose is gebracht. Misschien een niche markt voor Ami kappers? Over Ami gesproken, het lijkt Hans een uitstekend idee om een ledenwerfactie onder de kapsters te gaan houden. Iets zegt ons dat dat niet veel te maken heeft met de klimcapaciteiten van de gemiddelde kapster.

Later op de avond is er geen ontkomen aan; het wormenspel moet gespeeld worden. Voor een impressie daarvan verwijzen we graag naar het verslag van het vorige fietsweekend in Tecklenburg (2019). Sommige mensen veranderen gewoon niet....

Zaterdag 16 september

“Vroege vogels pikken de worm” staat op een bord in het restaurant. Nou, het is wel duidelijk wie hier de vroege vogels zijn; de heren. Wanneer de dames ook zijn gearriveerd heeft het merendeel van het manvolk er al een stevig ontbijt achter de kiezen. Wat hen overigens niet belemmert om de borden nogmaals vol te laden. Gerben heeft de rit van gisteren niet goed verteerd en besluit het vandaag rustig aan te doen en alleen de eerste 30 km mee te rijden met de groep. Niet leuk maar het is niet anders. Aan het einde van deze dag zal er ruim 100 km extra op de teller staan en het aantal hoogte meters is vergelijkbaar met de beklimming van de Mont Ventoux. Esther besluit zich vandaag ook te hullen in de clubkleuren en zo gaan we van start. De route zorgt ook vandaag regelmatig voor verrassingen te zorgen want we met de fiets regelmatig in z'n achteruit. Ook blijkt dat we na 10 km de route andersom aan het fietsen zijn en dat alleen Esther nog weet waar we naar toe moeten. Dit blijkt het Sorpetal te zijn met de plaatsjes Ober- Mittel- en Niedersorpe. In dit schitterende wat verlaten dal denderen we ongeveer 20 kilometer naar beneden. Grandioos! Of we er ook zo over hadden gedacht als we de route andersom hadden gereden is zeer de vraag. En natuurlijk, als je eenmaal weer bent gedaald tot riviernivo dan weet je dat je ergens weer omhoog moet. Het begin is nog redelijk overzichtelijk; een steile maar korte klim naar 1 van de vele wegkapelletjes waar we niemand zo gek vinden om een foto van ons te maken. Beetje dalen en dan toch weer het echte werk; een lange klim met stijgingspercentages tot 10%. Bij iedere bocht is er de ijdele hoop dat we de top hebben bereikt waarna de weg toch weer omhooggaat richting volgende bocht. Hebben we ons hier werkelijk vrijwillig voor opgegeven? Gerben zit duidelijk beter in de wedstrijd dan gisteren en ook hij weet de top te bereiken. We worden wel rijkelijk beloond voor al onze inspanningen, een fenomenale afdaling waarbij we richting de 60/70 km per uur gaan. Een achtbaan is er niets bij, afgaande op het gekrijs van Esther en Manon (nog een keer!).

Bij het volgende terras worden de calorieën weer aangevuld met 8 overheerlijke Apfelstrudel. Dit keer een prima bediening. De benaming van de wc's ter plekke doet een beetje Pippi Langkousachtig aan: Pippi Kakaland. En ja het aapje heette meneer Nilsson, het paard Witje en het land Taka Tuka. De volgende kilometers pedaleren we heerlijk langs een rivier met Henk op kop. Als we dan toch de hoogte in moeten, nemen we afscheid van Gerben en Manon. Nee, toch niet, we besluiten samen door te fietsen over het wat vlakke deel voordat we beginnen aan de laatste klim naar Neutastenberg. Dit is geen straf want eigenlijk vinden we het allemaal prima om de route in te korten. Het moet tenslotte wel leuk blijven. De route voert ons door een verstild dal met op het eind nog een steil gedeelte. Maar ach, wat maakt het uit. Het eind is in zicht en het terras ook. Het gebied ten westen van Winterberg waar we vandaag doorheen zijn gekomen is heel afwisselend en van een pure schoonheid waarbij je soms vergeet te trappen. Op het terras serveren ze pruimentartaart zolang de voorraad sterkt (4!). Terwijl we daar zitten komt de ene naar de andere motorgroep de hoek om zeilen. Wij snappen nog steeds niet wat daar zo leuk aan is maar zo zullen ze ook over ons denken. Winterberg is daarna nog 4 kilometer waarmee we de 75 volmaken. Vandaag hebben we 900 meter geklommen maar dat is voor een enkeling blijkbaar nog niet voldoende. Hans besluit nog 3x een helling van 13% (of was het toch 15%) aan te vallen en mag bij terugkomst een beschaafd applaus in ontvangst nemen.

Na het douchen hebben we nog wat energie over en lopen omhoog naar de skischans. Een onooglijke betonnen kolos die het zicht domineert. Manon had vanmorgen op de heenweg een zip-

line gezien en dat lijkt haar wel wat. Maar om nou 30 Uri uit te geven voor een adrenalinekick van hooguit 2 minuten. Nou nee. Er dient zich wel een geweldig alternatief aan in de vorm van 2 Rodelbahnen. GJ koopt 2 x 6-rittenkaartjes en samen met Esther, Manon en Henk gaat het in de blauwe karretjes. De blauwe baan is nog aardig te doen maar de gele monorail zorgt voor de nodige hardkloppingen vooral als GJ nog net een noodstop kan maken achter het karretje van Esther. Het lijkt erop dat we de volgende keer de fiets niet meer mee hoeven nemen en ons volledig gaan toelleggen op het rodeln. Met de ondergaande zon in de rug keren we terug naar ons hotel waar de BBQ al op ons staat te wachten. Het is werkelijk ongelooflijk hoe we hier in de watten worden gelegd. Het plan ontstaat dan ook al snel om hier in 2024 weer naartoe te gaan. Bij het reserveren blijkt dat we geen moment te vroeg zijn want alleen de derde week van september is nog beschikbaar.

Ja, en hoe verloopt dan zo'n avond verder. Natuurlijk het wormenspel met uitbreiding, wat onhandige opmerkingen van Henk over de bloes van een hier niet nader te noemen clublid, de prachtige foto's van onze hoffotograaf Rob ("let vooral op de kleurencompositie en de versterking van het verticale effect etc. etc"). Heel laat maken we het niet want ook morgen moeten we weer aan de bak. Hoelang zijn we hier eigenlijk al, 4 dagen?

Zondag 17 september

De laatste dag alweer. We willen helemaal niet weg uit dit paradijsje. We worden wakker met een buitje maar volgens de kenners duurt dat niet lang en zou het om half 10 droog moeten zijn. Dat blijkt te kloppen. Ook de motormuizen uit Limburg maken zich gereed om te vertrekken wat resulteert in een adembenemende walm van uitlaatgassen op het parkeerterrein. Nogmaals, wat hier nou de lol van is....

Gerben heeft besloten om vandaag niet mee te fietsen. Zijn lijf werkt niet mee, helaas. We spreken af dat we elkaar weer zien bij de eerste stop. Manon gaat lopend die kant op, want ach het zijn nog geen 4 kilometer. We horen het haar nog zeggen. Tomas heeft voor onze een route uitgestippeld waarbij we in 50 kilometer 900 meter naar boven gaan. Over de nog natte doorgaande weg suizen we omlaag naar Silbach en Siedlinghausen. De wijze lessen van Yannick van Van Hest hebben we in onze oren geknoopt; aan een banaan heb je pas wat na 2 uur en in de bochten geen knietje naar buiten maar strak tegen het frame en de andere voet gestrekt op de trapper naar beneden. Of het hieraan ligt of aan een beste dosis geluk we zullen het nooit weten maar het weekend verloopt zonder ongelukken. Het materiaal houdt zich niet bij iedereen even goed. Aan het geratel van Hans z'n fiets waren we al gewend en Henk zorgt er met zijn rijstijl voor dat zijn toch al niet optimaal gespaakte achterwiel na iedere klim nog meer gaat zwabbere n. Blij dat wij niet in de schoenen staan van zijn fietsenmaker die hem zei dat het nog wel kon. Afijn, terug naar de route. Van Siedlinghausen maken we een kleine lus naar Brunskappel waar we een serpentine beklimming voorgeschoteld krijgen. Ook heel fijn als je de anderen al een lus hoger ziet fietsen. Maar wat een uitzicht als je vervolgens het dal in kijkt. Iedere keer denken we dat het niet mooier kan maar dan blijken er toch weer plekken te zijn die dat overtreffen. En dan moet vandaag het mooiste nog komen. Terug in Siedlinghausen zitten we opeens op het parcours van een sprint heuvelop. Later blijkt dat het gaat om de Bildgenprint. Een wedstrijd van 7,4 kilometer en een te bedwingen hoogte van 210 meter. De snelsten doen dat met een gemiddelde van ruim 30km/uur. Nou dat halen we niet helemaal maar we worden vanaf de kant wel hartstochtelijk toegejuicht. We zijn nog maar net over de meent als de eersten al naar boven komen. We blijven nog even staan kijken en fietsen daarna het laatste stuk naar Altastenberg waar we Gerben en Manon zullen treffen. Met de auto was het voor Gerben een makkie. Manon daarentegen was in eerste instantie verkeerd gelopen en komt nu bezweet en

buiten adem aan. Die kleine 4 km zijn er ruim 8 geworden. Duidelijk is wel dat zij van ons allemaal vanmorgen de zwaarste inspanning heeft geleverd. Uitpuffen dan maar op het terras van hotel Clemens. Ook hier is de bediening op zijn best matig te noemen. Henk neemt ons vervolgens mee in de wonderlijke wereld van de on-line verkoop van schoenen en sokken. Het blijkt dat er mensen bestaan die het opwindend vinden om over gedragen kleding te chatten. Het gaat daarbij helemaal niet over de aankoop van het gedragen spullen maar de spanning van het gesprek. We komen niet meer bij. Na fris en koffie en een wafel met aardbeien voor Hans maken we ons op voor het laatste stuk. De vallei waar we doorheen fietsen biedt naast een pittige klim weer prachtige vergezichten. Als we boven zijn komen we door een heus sprookjesbos (Esther...). Zigzaggend bereiken we de doorgaande weg en beginnen we aan de 1 na laatste klim van dit weekend. Steil is het niet maar wel lang. De benen zijn gelukkig nog goed en na twee dagen op en af voelt iedereen zich sterker dan daarvoor. Na een korte stop moeten we nog 1 keer diep in de beugels voor de beklimming van de Kahler Asten, met 841,9 meter de hoogste top in de omgeving. Ook hier wordt een wielerevenement georganiseerd en ook nu zijn we nog net op tijd. Esther, Henk en GJ persen er nog een heuse sprint uit, op korte afstand gevolgd door Loes, Rob en Hans. Op de top maakt een sympathieke Duitser ettelijke foto's van ons. Als tegenprestatie kijken we nog even naar de foto's van zijn zoon die ook fietst. We gaan weer naar beneden en Hans krijgt het voor elkaar om in volle vaart de drukke doorgaande weg op te rijden. Onverantwoordelijk is nog heel zacht uitgedrukt.

Bij het hotelkrijgen we nog brood met kroket (all-inclusive!). De dames mogen daarna bij hoge uitzondering douchen bij de heren want hun kamer is inmiddels alweer bezet. En dan is het zover. Met pijn in het hart nemen we afscheid van Winterberg in de wetenschap dat we er volgend jaar weer terugkomen.

Gerben dank voor alles wat je voor ons hebt geregeld dit weekend. Het was in 1 woord **wonderbaar!**